

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลการประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของครัวเรือนยากจนและครัวเรือนทั่วไปด้วยแบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุข มหาวิทยาลัยขอนแก่น: กรณีศึกษาดำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาผลการประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของครัวเรือนยากจนตำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด 2) เพื่อศึกษาผลการประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของครัวเรือนทั่วไปตำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด 3) เพื่อเปรียบเทียบผลการใช้แบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของครัวเรือนยากจนและครัวเรือนทั่วไปตำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมีการดำเนินการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. หน่วยในการวิเคราะห์

การวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลการประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของครัวเรือนยากจนและครัวเรือนทั่วไปด้วยแบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุข มหาวิทยาลัยขอนแก่น: กรณีศึกษาดำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด ครั้งนี้ใช้หน่วยการวิเคราะห์ในระดับครัวเรือน

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ประชากร

ประชากรที่ใช้ศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้มาจากข้อมูลการสำรวจประชากร ของสำนักทะเบียนกรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย จำนวน 13 หมู่บ้าน โดยเป็นสมาชิกครัวเรือนอายุระหว่าง 20-60 ปี ซึ่งมีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ในเขตตำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด รวมจำนวนทั้งสิ้น 1,063 ครัวเรือน (องค์การบริหารส่วนตำบลยางคำ, 2550) ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้ใช้ประชากรศึกษาโดยเป็นตัวแทนครัวเรือนยากจนทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ในพื้นที่ตำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด ที่ผ่านการพิจารณาคัดเลือกจากองค์การบริหารส่วนตำบลยางคำระบุว่าอยู่ในเกณฑ์ของครัวเรือนยากจน โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาครัวเรือนยากจนนั้นพิจารณาจากประชาชนที่มีรายได้ครัวเรือนตกเกณฑ์ จปฐ. หรือมีรายได้ครัวเรือนต่ำกว่า 23,000 บาท/ปี ตามเกณฑ์ของ

สภาพพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (2550) รวมถึงรายชื่อครัวเรือนยากจนที่ได้จากการประชาคมประจำหมู่บ้าน และรายชื่อครัวเรือนยากจนที่ได้จากผู้ประสานงานพิจารณาหาครัวเรือนยากจนในพื้นที่ตำบลยางคำ¹ ที่ระบุว่าเป็นครัวเรือนยากจนจากเกณฑ์พิจารณาสถานะทางเศรษฐกิจ โดยพิจารณาจาก 1) สภาพที่อยู่อาศัยไม่มั่นคง 2) ขนาดของที่ดินทำกินมีน้อย ต่ำกว่า 6 ไร่ และไม่ได้ผลิตทางการเกษตรเท่าที่ควร 3) สภาพพื้นที่ทำกินไม่เหมาะต่อการทำนาหรือปลูกพืช ที่นาเป็นที่ดอน 4) ไม่มีผู้หารายได้เข้าครัวเรือน 5) มีหนี้สินเยอะ (หนี้ในระบบ หนี้นายทุน) 6) สุขภาพร่างกายไม่แข็งแรง เช่น ป่วยเรื้อรัง พักทางร่างกาย เป็นต้น 7) คนสูงอายุพักอาศัยเพียงลำพัง ลูกหลานไม่ดูแล 8) สมาชิกในครัวเรือนไปทำงานรับจ้างต่างถิ่น 9) จำนวนสมาชิกในครัวเรือนเยอะ (สมาชิกอาศัยในครอบครัวหลายช่วงวัย เช่น สูงอายุ วัยทำงาน วัยรุ่น เด็กเล็ก) 10) ลูกเยอะ และลูกติดลูก เพราะโดนจับในข้อหาค้าและเสพยาบ้า 11) หญิงชราไม่มีคู่ครอง และมีภาระเลี้ยงดูลูกหลานจำนวนมาก 12) หัวหน้าครัวเรือนติดเหล้า (พิษสุราเรื้อรัง) 13) มีอาชีพรับจ้างเพื่อหารายได้กินไปวันๆ 14) ขาดหัวหน้าครัวเรือน (สามีเสียชีวิต) 15) พึ่งแยกครัวเรือนใหม่ และลูกยังอยู่ในวัยเรียน จำนวนทั้งสิ้น 122 ครัวเรือน และครัวเรือนทั่วไปจำนวนทั้งสิ้น 122 ครัวเรือน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ ตัวแทนของครัวเรือนซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ตำบลยางคำ อำเภอโพธาราม จังหวัดร้อยเอ็ด โดยเป็นตัวแทนของครัวเรือนยากจนที่ผ่านการพิจารณาจากรายได้ครัวเรือนตกเกณฑ์ จปฐ. หรือมีรายได้ครัวเรือนต่ำกว่า 23,000 บาท/ปี ร่วมกับการประชาคมประจำหมู่บ้าน และจากผู้ประสานงานพิจารณาหาครัวเรือนยากจนในพื้นที่ตำบลยางคำ จำนวน 122 ครัวเรือน และตัวแทนครัวเรือนทั่วไป จำนวน 122 ครัวเรือน โดยตัวแทนของครัวเรือนทั้งสองกลุ่มตัวอย่างจะต้องมีคุณลักษณะ คือ มีอายุระหว่าง 18-60 ปี อยู่ในช่วงวัยทำงาน เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะดี สามารถติดต่อสื่อสารและให้ข้อมูลได้ รวมถึงยินดีเข้าร่วมในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

¹ ผู้ประสานงานพิจารณาหาครัวเรือนยากจนในพื้นที่ตำบลยางคำ คือ ปิงเจ็กที่เป็นสมาชิกของชุมชนมีบทบาทในการคัดเลือกแบ่งกลุ่มระดับฐานะ คือ ฐานะยากจน ฐานะปานกลาง ฐานะรวย แบ่งเป็น 5 ท่าน คือ 1) ผู้นำชายที่เป็นทางการ 2) ผู้นำชายที่ไม่เป็นทางการ 3) ผู้นำหญิงที่เป็นทางการ 4) ผู้นำหญิงที่ไม่เป็นทางการ 5) บุคคลที่ไม่ได้มีบทบาททางการเป็นผู้นำของชุมชน ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยของโครงการวิจัยความอยู่ดีมีสุขของประชากรในประเทศกำลังพัฒนา (WeD) โดยพิจารณาเลือกจาก Wealth Ranking ซึ่งเป็นการวัดระดับฐานะทางเศรษฐกิจโดยใช้ทรัพย์สินที่มีอยู่ในครัวเรือนนั้น ๆ เพื่อให้มูลค่าคะแนนของทรัพย์สินดังกล่าวมาเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก

การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาในครั้งนี้เป็นกลุ่มตัวอย่างครัวเรือนใน 2 ลักษณะ ได้แก่ ครัวเรือนยากจนจำนวนทั้งสิ้น 122 ครัวเรือน และครัวเรือนทั่วไปจำนวนทั้งสิ้น 122 ครัวเรือนเท่ากัน โดยจะใช้วิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างครัวเรือนทั่วไปจากการสุ่มอย่างมีระบบ (Systematic random sampling) ซึ่งขั้นตอนของการสุ่มอย่างมีระบบนั้นจะนำรายชื่อของครัวเรือนแต่ละครัวเรือนในแต่ละหมู่บ้านโดยตัดครัวเรือนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในครัวเรือนยากจนที่ได้ผ่านการระบุว่าเป็นครัวเรือนยากจนจากเกณฑ์การพิจารณาในเบื้องต้น และนำรายชื่อของครัวเรือนที่เหลือมาทำการสุ่ม ซึ่งการสุ่มจะคำนวณตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละหมู่บ้าน โดยหมู่บ้านใดมีจำนวนประชากรมากก็สุ่มมาเป็นหน่วยตัวอย่างมาก หมู่บ้านใดมีจำนวนประชากรน้อยก็สุ่มมาเป็นหน่วยตัวอย่างน้อย ซึ่งหน่วยตัวอย่างที่สุ่มมาเป็นตัวแทนครัวเรือนทั่วไปที่ไม่ซ้ำกัน เมื่อได้หน่วยตัวอย่างมาแล้วผู้ศึกษาทำการตรวจสอบว่าหน่วยตัวอย่างอยู่ในพื้นที่เป้าหมายจริงตามรายชื่อของทะเบียนราษฎร์หรือไม่ ซึ่งการคำนวณกลุ่มตัวอย่างโดยนำรายชื่อของครัวเรือนทั้งหมดซึ่งลบรายชื่อกลุ่มครัวเรือนยากจนออกแล้วและนำรายชื่อครัวเรือนที่เหลือมาเรียงตามหมู่บ้านและตามบ้านเลขที่ของแต่ละหมู่บ้านแล้วกำหนดตัวอย่างที่ต้องการศึกษาตามผลการคำนวณของแต่ละหมู่บ้านที่ได้ จากนั้นคำนวณหาช่วงการสุ่มของแต่ละหมู่บ้าน (I) ตามสูตร ดังต่อไปนี้

$$\begin{aligned}
 & \text{หมู่ที่ } 1 \quad N \\
 & = \frac{\quad}{n} \\
 & \text{โดยที่} \quad I = \text{ช่วงของการสุ่ม} \\
 & \quad N = \text{จำนวนครัวเรือนทั้งหมดของหมู่บ้าน} \\
 & \quad n = \text{จำนวนตัวอย่างของหมู่บ้าน} \\
 & \text{คำนวณหาช่วงของการสุ่มของแต่ละหมู่บ้าน} \\
 & \text{ยกตัวอย่าง} \quad \text{หมู่ที่ } 1 \quad = \frac{N}{n} \\
 & \quad \quad \quad \quad \quad = \frac{129}{11} \\
 & \quad \quad \quad \quad \quad = 11.72 \text{ หรือ } 12
 \end{aligned}$$

หลังจากคำนวณหาช่วงสุ่มแล้ว หา Random start โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 1-12 สุ่มมา 1 ค่า ได้เป็นหน่วยตัวอย่างแรก ยกตัวอย่าง $r = 2$ จากนั้นคำนวณหาหน่วยตัวอย่างแต่ละช่วงสุ่มเท่ากับ $2, 2+I,$

$2+2I, \dots$ ได้เป็น 2, 14, 26,... จนได้หน่วยตัวอย่างครบทั้งหมด จำนวน 122 ครั้วเรือน แล้วให้ตัวแทนครั้วเรือนตอบแบบประเมิน หากครั้วเรือนที่สุ่มได้ตัวแทนครั้วเรือนไม่อยู่บ้าน ผู้ศึกษาจะจับฉลากครั้วเรือนใหม่แทน และหากตัวแทนครั้วเรือนที่จับฉลากขึ้นมาใหม่ไม่อยู่บ้าน ผู้ศึกษาจะใช้วิธีการพบใครที่สะดวกก็จะทำการสอบถามเลย ดังนั้นจำนวนในการสุ่มกลุ่มตัวอย่างในครั้วเรือนทั่วไปจึงอาจจะคลาดเคลื่อนจากช่วงการสุ่มที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เพื่อควบคุมเวลาที่ใช้ในการศึกษา

จากกระบวนการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในข้างต้นที่กล่าวมา สามารถจำแนกจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนครั้วเรือนยากจน หรือครั้วเรือนด้อยโอกาส จำนวน 122 ครั้วเรือน และครั้วเรือนทั่วไปจำนวน 122 ครั้วเรือน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น จำนวน 244 ครั้วเรือน (ตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 แสดงหน่วยของกลุ่มตัวอย่างตำบลยางคำ อำเภอโพธาราม จังหวัดร้อยเอ็ด

หมู่ที่	ชื่อหมู่บ้าน	จำนวน ครั้วเรือน ยากจน (ครั้วเรือน) (N)	จำนวน ครั้วเรือน ยากจนเลือก (100%) (ครั้วเรือน)	จำนวน ครั้วเรือน ทั่วไป (ครั้วเรือน) (N)	จำนวน ครั้วเรือน ทั่วไป ที่สุ่มเลือกจริง
1	บ้านยางคำ	13	13	171	20
2	บ้านชีเหล็ก	11	11	156	17
3	บ้านเหล่าข้าว	9	9	108	13
4	บ้านดอนสำราญ	5	5	60	10
5	บ้านท่างาม	16	16	57	10
6	บ้านดอนจิก	3	3	17	4
7	บ้านดอนไร่	11	11	30	4
8	บ้านหนองผึ่งแดง	9	9	75	10
9	บ้านกู่คันธนาม	9	9	50	6
10	บ้านหนองเหล็ก	8	8	65	9
11	บ้านดอนหม่วย	10	10	60	10
12	บ้านหนองสรวง	10	10	57	5
13	บ้านหนองชำ	8	8	35	4
รวม		122	122	941	122

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้มี 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของครัวเรือนจำนวน 15 ข้อ ประกอบด้วย สถานะในของท่านในครอบครัว ที่มาของรายได้ในครอบครัว รายได้ต่อเดือนของครอบครัว ที่มาของรายจ่ายในครอบครัว รายจ่ายต่อเดือนของครอบครัว หนี้สินรวมของครอบครัว แหล่งกู้เงิน การเข้าร่วมกิจกรรมในชุมชน การเข้าร่วมในการปกครองส่วนท้องถิ่น ความพึงพอใจในผลงานการทำงานขององค์การบริหารส่วนตำบล รวมถึงความพึงพอใจส่วนบุคคล ครอบครัว และชุมชน

ส่วนที่ 2 แบบประเมินคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของประชาชน จำนวน 40 ข้อ โดยกำหนดองค์ประกอบในการศึกษาไว้ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การมีความมั่นคงในการดำรงชีวิต จำนวน 8 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 การมีและการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมที่ดี จำนวน 9 ข้อ

องค์ประกอบที่ 3 ความปลอดภัยจากสิ่งแวดล้อมและสารพิษ จำนวน 4 ข้อ

องค์ประกอบที่ 4 การมีสุขภาวะแบบองค์รวม จำนวน 7 ข้อ

องค์ประกอบที่ 5 การสืบทอดจารีตประเพณีปฏิบัติในชุมชน จำนวน 8 ข้อ

องค์ประกอบที่ 6 ความมั่นคงทางชีวิตในครัวเรือนและชุมชน จำนวน 4 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นเป็นมาตราส่วนประมาณค่า(Rating scale) 5 ระดับ

(5) มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความพึงพอใจของท่านมากที่สุด

(4) มาก ข้อความนั้นตรงกับความพึงพอใจของท่านมาก หรือ เป็นส่วนใหญ่

(3) บางส่วน หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความพึงพอใจของท่านเป็นบางส่วน

(2) น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความพึงพอใจของท่านเป็นส่วน้อย

(1) ไม่เลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความพึงพอใจเลย หรือไม่พึงพอใจสำหรับท่านเลย

การแปรผลค่าเฉลี่ยระดับคะแนน (คะแนนเต็ม 5 คะแนน)

ระดับคะแนน 1.00-1.50 คะแนน หมายถึง คุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขน้อยมาก

ระดับคะแนน 1.51-2.50 คะแนน หมายถึง คุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขน้อย

ระดับคะแนน 2.51-3.50 คะแนน หมายถึง คุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขปานกลาง

ระดับคะแนน 3.51-4.50 คะแนน หมายถึง คุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขมาก

ระดับคะแนน 4.51-5.00 คะแนน หมายถึง คุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขมากที่สุด

4. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

แบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุข มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่คารุณี จงอุดมการณ์ (2550-2551) ได้มีการพัฒนาตามหลักวิชาการและผ่านการสร้างและทดสอบคุณสมบัติความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ การวิเคราะห์ความเที่ยง (Reliability) 2 ครั้ง และการวิเคราะห์หาความตรงเชิงโครงสร้าง (Construct validity) โดยวิธีการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor analysis) มาแล้ว ผู้ศึกษาได้นำแบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขนำไปตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content validity) แนวคำถาม การใช้ภาษาให้เหมาะสมอีกครั้ง โดยให้ผู้เชี่ยวชาญซึ่งทำงานด้านการพัฒนาคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของประชาชนในพื้นที่ตำบลขามเรียง อำเภอกันทรวิชัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย 1) เจ้าหน้าที่สาธารณสุขผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน 2) นายก อบต. ผู้เชี่ยวชาญ 1 ท่าน และ 3) ผู้เชี่ยวชาญในพื้นที่ 2 ท่าน โดยการปรับปรุงการใช้ภาษาให้ชาวบ้านเข้าใจในเครื่องมือมากยิ่งขึ้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ (ในที่นี้ผู้เชี่ยวชาญไม่ได้ตัดตัวชี้วัดใดออก เพียงแต่ให้เน้นการอธิบายปัจจัยองค์ประกอบตัวชี้วัดของแบบประเมินให้ชาวบ้านเข้าใจได้ง่าย) หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบประเมินไปทดลองใช้ในกลุ่มที่มีคุณสมบัติคล้ายคลึงกับกลุ่มเป้าหมายในพื้นที่ใกล้เคียง จำนวน 30 ครอบครัว เพื่อติดตามประเมินผลความชัดเจนด้านการใช้ภาษาในแบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุข เพื่อหาความชัดเจนของคำชี้แจงในแบบประเมิน ปัญหาอุปสรรคและคำอธิบายเกณฑ์การเลือกตอบตามระดับปัญหา การนิยามสิ่งที่ต้องการประเมินในหัวตารางด้านเนื้อหาที่ต้องการประเมิน รวมทั้งความชัดเจนของสำนวนภาษาที่ใช้ในแบบประเมินแล้วหาคุณภาพเครื่องมือโดยการหาค่าความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach'alpha coefficient) จนได้แบบประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขที่มีความสมบูรณ์ที่สุดแล้วนำแบบประเมินไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากหน่วยตัวอย่างจริงในพื้นที่ตำบลยางคำ อำเภอโพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

5.1.1 ทำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น และหรือทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลในพื้นที่ศึกษาวิจัยจากคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น หลังจากผ่านการตรวจสอบด้านจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์เรียบร้อยแล้ว โดยในที่นี้ผู้วิจัยได้รับพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ จากสำนักงานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในลำดับที่ 4.3.19: 2/2552 เลขที่โครงการ HE522020

5.1.2 ติดต่อประสานงานกับผู้นำชุมชน เจ้าหน้าที่ประจำองค์การบริหารส่วนตำบล ยางคำ เจ้าหน้าที่สถานีอนามัย เป็นต้น เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ในการทำการศึกษาวิจัย พร้อมทั้งขอ ความอนุเคราะห์ และความร่วมมือจากผู้นำชุมชน หรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการเก็บข้อมูลการ ศึกษาวิจัย

5.1.3 ศึกษาสภาพพื้นที่ในการเก็บข้อมูลการศึกษาวิจัยในตำบล คือ ตำบลยางคำ อำเภอ โพนทราย จังหวัดร้อยเอ็ด รวมถึงตรวจดูรายชื่อหมู่บ้าน เลขที่บ้านจากระเบียนรายงานครอบครัว (รบ.1 ต.03) จากสถานีอนามัยยางคำ และรายชื่อครัวเรือนยากจนจากองค์การบริหารส่วนตำบลยาง คำ ที่ว่าการอำเภอโพนทราย รวมถึงข้อมูลครัวเรือนยากจนจากการประชาคมหมู่บ้าน และจากผู้ให้ ข้อมูลสำคัญ

5.2 ขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูล

5.2.1 แนะนำตัว ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย พร้อมทั้งการสร้างสัมพันธภาพ กับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย รวมทั้งชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างทราบเกี่ยวกับสิทธิและการเก็บข้อมูล แก่กลุ่มตัวอย่าง รวมถึงอธิบายแบบสอบถาม ประเด็นในการสนทนากลุ่มแก่กลุ่มตัวอย่างที่ ทำการศึกษาวิจัย

5.2.2 ดำเนินการสอบถามเกี่ยวกับประเด็นที่ทำการศึกษาวิจัยจากกลุ่มตัวอย่าง ตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของข้อมูล และผู้วิจัยแสดงความขอบคุณที่ให้ความ ร่วมมือในงานศึกษาวิจัย

5.2.3 เมื่อได้มูลครบสมบูรณ์แล้วนำข้อมูลทั้งเชิงปริมาณมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติ และ อธิบายผลการศึกษาวิจัย

6. การพิทักษ์สิทธิกลุ่มตัวอย่าง

6.1 ผู้วิจัยนำเสนอโครงการวิจัยต่อคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

6.2 ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับสิทธิและการเก็บข้อมูลแก่กลุ่มตัวอย่าง

6.2.1 อธิบายถึงวัตถุประสงค์การศึกษา ระยะเวลาการศึกษา ขั้นตอนการศึกษา วิธี การศึกษาและประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยให้กลุ่มตัวอย่างได้รับทราบ

6.2.2 กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ได้

6.2.3 กลุ่มตัวอย่างสามารถถอนตัวขณะที่ทำการศึกษาได้

6.2.4 ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยนำเสนอในภาพรวม

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows (Statistical Package for the Social Science) ตามลำดับดังนี้

7.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและครัวเรือนวิเคราะห์โดยความถี่ และร้อยละ ใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

7.2 ข้อมูลคะแนนคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขวิเคราะห์โดยใช้วิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอ้างอิงสู่ประชากรโดยใช้การประมาณค่าช่วงเชื่อมั่น (95% CI) โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างผลการประเมินตัวชี้วัดคุณภาพชีวิตและความอยู่ดีมีสุขของครัวเรือนยากจนเปรียบเทียบกับครัวเรือนทั่วไป ด้วยสถิติ Independent t-test

8. การนำเสนอผลการวิจัย

ในการนำเสนอผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของการวิจัยเชิงพรรณนาหรือบรรยาย (Descriptive Research) ประกอบตารางเพื่อให้สามารถเข้าใจในผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น